

Медальйон трьох змій. Книга 1

КУПИТИ

Про книгу

Львів 1908 року. Кілька днів після вбивства імператорського намісника Анджея Потоцького. Місто охоплюють протести, заворушення та заколоти. Тринадцятирічний жебрак Віктор одного вечора вирішує продертися в улюблену книгарню та викрасти книгу. Та знаходить там мертвого книгаря і випадково бачить убивць-потвор. Повертається до свого наметового жебрацького містечка і виявляє, що всіх убито – потвори першими пробралися туди і тепер вимагають у хлопця медальйон, який він украв у книгарні Пригодницьке темне ретро-фентезі «Медальйон трьох змій» дає альтернативну версію подій того часу. Любов і пристрасть, щира дружба і підступність. Це історія про створення нової людини. Та чи витримає жебрак Віктор усі тягарі, що випали на його долю?

Саундтреки до книги від Єгора Грушина можна прослухати тут:
<https://choko.link/Novik>

1908 РІК

АВСТРО-УГОРСЬКА ІМПЕРІЯ
КОРОЛІВСТВО ГАЛИЧИНИ ТА ЛОДОМЕРІЇ
ЛЕМБЕРГ

Вони завжди штовхалися — або плечем, або ж відверто руками, — але найскладніше було ухилитися від їхніх зневажливих поглядів. Пани. Проходячи повз хлопця, вони оглядали його від розкуйовдженої брудної зачіски до дірявих, тричі пробитих цвяхами осінніх черевиків. Поряд із цим хлопчаком пани мали вигляд начищених до блиску рухливих золотих скульптур. І найгірше — вони це добре усвідомлювали.

Щільніше закутавшись у тоненьке сіре пальто, тринадцятирічний жебрак востаннє оголив перед перехожими подерте та де-не-де посічене короткими рубцями обличчя. Глибокі запалі сірі очі з підозрою оглядали кожного незнайомця, наче от-от він може отримати від них удар у ребра. Це був один із найхолодніших квітневих вечорів, які тільки могли пригадати сірі зазанані аристократи і їхні дружини.

Останньою, хто штурхонував хлопця й брудно вилаявся під власні ноги, була тлушта жінка з двома підборіддями — найяскравіша представниця цієї касты, як вважав жебрак.

«Панство. Чорти б їх позабирали!»

Стиснув у лівому кулаці останні непродані примірники жорстких газет та вирішив, що на сьогодні досить.

До біса хотілося їсти. Для того, аби поїсти, потрібно одне з двох: гроші, щоб цю їжу купити, або ж умілі руки, щоб її вкрати. Тому жебрак використав умілі руки для крадіжки газет, щоб на зароблені гроші купити поїсти.

«Усі заслуговують на їжу, — думав хлопець, — навіть останні з поганців».

Йому не вперше доводилося прошмигувати крізь фірманів до брудних закутків центральних будівель та буквально з-під носа тягнути перев'язані старими нитками пресовані газети.

«Це для виживання, — повторював він собі, — а чим моє серце гірше за ті, що б'ються в тремтливих грудях панів, аби зупинитися в такий молодий вік?»

— Пробачте, мосьпане, — вихопилося польською в жебрака разом із видихом, коли високий чолов'яга видер у нього з рук газету й відштовхнув у тінь неосвітленої вулиці. Навіть несвідомо йому вдалося вкласти в слова удавану поштивість.

Підліток повільно посунув углиб темряви, зіперся спиною на холодну кам'яну стіну. Вуличні ліхтарі ринкової площі освітлювали кам'яниці та сіру бруківку, вкриту багном та калюжами.

За рогом височіла вежа міської ратуші. Вартувало би перерахувати зароблені монети, та спершу хлопець знову стиснув вифарбований папір та підніс головний аркуш до очей. Серед темні було важко розібрати заголовки, але він і без того напам'ять знав шпальти усіх газет. Погляд зловив знайомі контури літер, які склалися в ім'я Мирослава Січинського, а поряд не менш значуще — Потоцький.

«У неділю, 12 квітня 1908 року, Мирослав Січинський застрелив цісарського намісника Галичини графа Анджея Потоцького...»

Минуло два дні, а про подію досі чутно в кожному кутку кожної забігайлівки. Про деталі жебрак не відав, окрім того, що це було чимось на кшталт помсти українського робочого класу за умисні фальсифікації на виборах у віденський парламент і галицький сейм, а ще більше — за часті нерозслідувані вбивства українських протестувальників. Русинів бажали приборкати в усіх сферах культурного та політичного життя Лемберга, тому Потоцький і отримав кулі в лоб, вухо, плече та пальці - за свободу завжди платять життям.

Принаймні таке жебрак чув під стінами урядових будинків.

— Дай-но мені, — озвався грубий хлопський голос за крок від жебрака.

Перед ним стояли широкий чорний костюм із довгим чорним пальтом, надягнені на худий лантух із кістками. Темну напівпорожню дірку, яку важко було назвати оком, вінчав монокль на довгому

золотистому ланцюгу. Єдиним, чим цей чолов'яга відрізнявся від більшості, була монета, простягнута вперед двома худорлявими пальцями.

Безхатко миттю вихопив гроші та віддав одну з останніх на сьогодні газет. Непомітна усмішка ледь-ледь торкнулася кутиків губ серед рожевих рубців. Один із них, ближче до рота, був ще свіжим.

— Дякую, — мовив безхатко польською на мовчазний кивок чорного костюма.

Розмовляти українською з моменту вбивства графа Потоцького було необачно та небезпечно. Вистачило всього три години від моменту пострілу, аби поляки зібралися біля пам'ятника Адаму Міцкевичу та пішли рейдом на українців. Вони трошили все, де тільки можна було внюхати натяк на ненависних їм русинів. У неділю ввечері розбили вікна жіночого монастиря тільки за те, що там усамітнювалися ті, кого мати навчила першого українського слова. Вулиці сповнилися лайкою та бійками — ніхто не бажав миритися з утиском із протилежного боку. Та все ж це була їхня війна, не хлопчини в обдертих штанах. Жебрак управно уникав конфліктів та вдавав із себе поляка.

Це було неважко — живучи на вулиці, гарно вивчаєш кожную деталь поведінки перехожих. Погляди, рухи пальців, перелякані сіпання чи завчена змалку хода — ніщо не прослизало повз його увагу. З роками навчився зображати не тільки поляка, а й німця чи австрійця, різниця між якими, як на його думку, була тонша за нитку. Ролі настільки поглинули обвітрену брудну голову, що він поволі забував, ким насправді народився і якою мовою промовив крізь плач перше слово. Жебрак був ніким, й імені у нього не було. І він цим пишався.

Не ризикуючи витягати гроші посеред вулиці, хлопець хапнув двома пальцями за тканину завеликих на нього штанів та легенько струсонував.

КУПИТИ